

ДѢЙСТВИЕ ВТОРО.

Надвечерь. Инокентий е въ стаята на Бистра. Запушилъ луличка той изгледва наредбата на стаята и сѣкашъ дири нѣкаква прилика, която нѣкога е плѣнила душата му. Огледва накаченигѣ по стѣната рамки, окрасени съ цвѣтни шевове, взира се въ изрисувания съ водни бои проектъ на новия Маякъ, спира погледъ на голѣмия букетъ отъ люляка, сложенъ въ висока ваза на масичката, гдѣто сѣ наредени нѣколко книги съ червена подвързия и нѣкакво мило чувство обзема душата му.

Бистра изправена до прозореца гледа разсѣяно морето и сѣкашъ унесена въ нѣщо сладко, потайно само въздъхва сегисъ-тогисъ.

Инокентий.

(Като чува въздишката ѝ). Бистро, защо отъ нѣкое врѣме си станала тъй замислена?

Бистра.

Тѣжко ми е, дѣдо.

Инокентий.

Въ такъвъ ясень день, въ такава хубава пролѣтъ! — На твоигѣ години човѣкъ трѣбва да се радва.

Бистра.

(Очудена). Да се радва?